

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister van Justitie (lees: de minister voor Immigratie en Asiel),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 30 maart 2011 in zaak nr. 10/25716 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 juni 2010 (hierna: het besluit) heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister van Justitie (lees: de minister voor Immigratie en Asiel; thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, nu volgens het algemeen ambtsbericht inzake China van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2010 (hierna: het ambtsbericht 2010) niet kan worden uitgesloten dat er Tibetanen zijn die helemaal geen Mandarijn spreken, bijvoorbeeld omdat zij nauwelijks tot geen onderwijs hebben genoten, zoals volgens de vreemdeling ook bij haar het geval is, de minister niet zonder meer aan de vreemdeling heeft mogen tegenwerpen dat zij geen Mandarijn spreekt. De minister betoogt, samengevat weergegeven, dat de rechtbank aldus niet heeft onderkend dat het uitgangspunt van het in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 nr. 2008/22 (hierna: het WBV 2008/22) neergelegde beleid, namelijk dat documentloze Tibetanen die stellen geen Mandarijn te spreken in beginsel worden geacht niet uit China afkomstig te zijn, in overeenstemming is met het ambtsbericht 2010 en dat dit beleid niet kennelijk onredelijk is. Voorts voert de minister aan dat de vreemdeling met de enkele omstandigheid dat zij niet naar school is geweest nog niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daarom het Mandarijn niet beheerst en wel uit China afkomstig zou zijn.

2.2.1. Het beroep van de minister op het bij het WBV 2008/22 in paragraaf C24/6.3.4.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 neergelegde beleid betreffende documentloze Tibetanen die geen Mandarijn spreken, faalt, reeds omdat dit beleid ten tijde van belang niet meer van kracht was.

2.2.2. Voor zover de minister beoogt te betogen dat, nu de vreemdeling documentloos is en geen Mandarijn spreekt, zij, mede gelet op het

ambtsbericht 2010, in beginsel mag worden geacht niet uit China afkomstig te zijn, overweegt de Afdeling als volgt.

2.2.2.1. Het ambtsbericht 2010 vermeldt, voor zover thans van belang, het volgende:

"Het Mandarijn/Putonghua en het Tibetaans (Lhasa standaard Tibetaans) zijn de officiële talen van de Tibetan Autonomous Region. Het Mandarijn/Putonghua wordt vanaf de lagere school aan kinderen onderwezen en wordt door het overheidspersoneel gesproken. Door de media wordt zowel het Tibetaans als het Mandarijn/Putonghua gebruikt. In de vroegere provincie Tibet spreekt men het zogenaamde Lhasa-dialect van het Tibetaans. Daarnaast spreken de meeste Tibetanen die uit de stad komen en onderwijs hebben genoten, ook redelijk Mandarijn/Putonghua. Toch kan niet worden uitgesloten dat er Tibetanen zijn die het Lhasa-dialect niet of nauwelijks spreken (zowel in als buiten de TAR) of dat er Tibetanen zijn die helemaal geen Chinees spreken (bijvoorbeeld omdat zij nauwelijks tot geen onderwijs hebben genoten)."

2.2.2.2. De rechtbank heeft overwogen dat niet in geschil is dat de vreemdeling geen schoolopleiding heeft genoten. De minister heeft dit in hoger beroep niet bestreden. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het ambtsbericht 2010 vermeldt dat er Tibetanen zijn die helemaal geen Mandarijn spreken, bijvoorbeeld omdat zij nauwelijks tot geen onderwijs hebben genoten, heeft de minister in dit geval ondeugdelijk gemotiveerd dat aan de vreemdeling mag worden tegengeworpen dat zij geen Mandarijn spreekt.

2.2.3. De eerste grief faalt.

2.3. In de tweede grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat in het door de vreemdeling gestelde herkomstgebied uitsluitend Khams wordt gesproken. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat de minister, ondanks daartoe te zijn uitgenodigd, geen pogingen heeft ondernomen om, ter toelichting van zijn standpunt, ter zitting via de website www.ethnologue.com (hierna: ethnologue) een taalkaart van China te laten zien. De minister betoogt dat, samengevat weergegeven, uit de in het besluit genoemde bronnen weliswaar niet blijkt dat in de gehele provincie Sichuan uitsluitend Khams wordt gesproken, maar wel dat volgens ethnologue in deze provincie, in het bijzonder in de streek Ganzi, het door de vreemdeling gesproken U-tsang/Uke-dialect of Centraal-Tibetaans (hierna: Centraal-Tibetaans) in beginsel niet wordt gesproken onder Tibetanen en dat dit dialect overwegend wordt gesproken in delen van de Tibetaanse Autonome Regio, India en Nepal.

2.3.1. De minister heeft zich in het in het besluit ingelaste voornemen van 14 april 2010 op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling gesproken taal, het Centraal-Tibetaans, niet de taal is die in haar

herkomstprovincie, Sichuan, dagelijks wordt gesproken onder Tibetanen, maar dat aldaar Khams wordt gesproken. Hierbij heeft de minister in algemene zin verwezen naar ethnologue. In haar zienswijze van 11 mei 2010 heeft de vreemdeling aangevoerd dat niet duidelijk is op welke informatie van ethnologue de minister zich baseert. In reactie hierop heeft de minister in het besluit verwezen naar grafische voorstellingen van de gesproken taal in China op basis van ethnologue, waarbij hij een specifieke vindplaats via www.gmi.org heeft vermeld.

2.3.2. In zijn hogerberoepschrift erkent de minister dat de website www.gmi.org thans niet meer te raadplegen is zoals dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit het geval was. Dit betekent dat het standpunt van de minister dat in Sichuan niet Centraal-Tibetaans, maar Khams de dagelijks gesproken taal is, in zoverre niet meer van een kenbare motivering is voorzien. Dit komt voor risico van de minister. Voorts heeft de minister ter zitting bij de rechtbank, ondanks daartoe uitdrukkelijk in de gelegenheid te zijn gesteld, nagelaten zijn standpunt ter zake nader toe te lichten. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het besluit in zoverre ondeugdelijk is gemotiveerd.

2.3.3. De tweede grief faalt.

2.4. In de derde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de door de vreemdeling gestelde Tibetaanse herkomst en Chinese nationaliteit ongeloofwaardig zijn en dat haar asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Dat de minister aan de vreemdeling heeft mogen tegenwerpen dat zij onjuist heeft verklaard over de in China bestaande verplichting om binnen drie maanden na de zestiende verjaardag een identiteitskaart aan te vragen, kan hieraan naar het oordeel van de rechtbank niet afdoen, omdat dit punt van te ondergeschikte betekenis is. De minister betoogt, onder verwijzing naar hetgeen hij in zijn eerste en tweede grief heeft aangevoerd, dat de rechtbank aldus niet heeft onderkend dat de vreemdeling de door haar gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.4.1. De minister heeft het oordeel van de rechtbank dat de onjuiste verklaringen van de vreemdeling over de in China bestaande verplichting om drie maanden na de zestiende verjaardag een identiteitskaart aan te vragen, van te ondergeschikte betekenis zijn om de door haar gestelde herkomst en nationaliteit ongeloofwaardig te achten, in hoger beroep niet gemotiveerd bestreden. Nu voorts, zoals hiervoor is overwogen, de eerste en tweede grief falen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de minister zijn standpunt dat de door de vreemdeling gestelde herkomst en nationaliteit niet geloofwaardig zijn en dat haar asielrelaas positieve overtuigingskracht mist, ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

2.4.2. De derde grief faalt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. De Afdeling ziet evenwel, gelet op het navolgende, in hoger beroep alsnog aanleiding met toepassing van

artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven.

2.6. De minister heeft in hoger beroep een uitdraai van ethnologue overgelegd. Volgens deze uitdraai wordt in het door de vreemdeling gestelde herkomstgebied, Ganzi, niet het door haar gesproken Centraal-Tibetaans gesproken. Bovendien spreekt de vreemdeling geen Khams, terwijl deze taal - volgens de uitdraai van ethnologue en de verklaringen van de vreemdeling tijdens het eerste gehoor - wel in Ganzi wordt gesproken. Gelet hierop en nu de vreemdeling hiervoor geen bevredigende verklaring heeft kunnen geven, heeft de minister de door haar gestelde herkomst in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten.

2.7. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het besluit van de minister van Justitie van 23 juni 2010, kenmerk 0911-10-1241, geheel in stand blijven;
- III. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. M.A.A. Mondt-Schouten en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Janssen, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

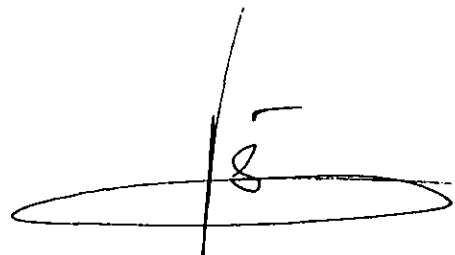
w.g. Janssen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juli 2012

348-660.

Verzonden: 19 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

